

Fővárosi Ítéltábla
13.Gf.40.610/2015/5-II.

A Fővárosi Ítéltábla dr. Madarász Judit ügyvéd (**cím**) által képviselt **felperes neve** (címe) felperesnek a Siklósné Dr. Deáki Julianna Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt **alperes neve** (címe) alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és elszámolás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 21-én kelt 29.G.43.273/2013/23. számú ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az állam javára az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A peres felek 2009. április 9-én, 2009. június 8-án és 2009. október 1-jén megbízási szerződést kötöttek.

A 2009. április 9-én kelt megbízási szerződés tárgya a Földművelési és Vidékfejlesztési Minisztérium által kiírt, az Új Magyarország Vidékfejlesztési Program keretén belüli Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból finanszírozott, az egyes intézkedéscsoport vagy tengely részét képező élelmiszeripari/mezőgazdasági termékek értéknövelése célt tartalmazó intézkedés keretében benyújtandó támogatási kérelemben foglalt beruházással kapcsolatos általános üzletviteli tanácsadás volt. Az alperest ezen tevékenységért 6.000.000 forint + a mindenkor törvényes áfa átalánydíj illette meg.

A 2009. június 8-án és 2009. október 1-jén kötött megbízási szerződés tárgya a fenti pályázati felhívással kapcsolatos felvilágosítás, tanácsadás, pályázatkészítés és benyújtás, illetve mindezekkel közvetlenül kapcsolatos ügyintézés és ügyvitel, valamint a megbízó igényei szerinti after service és control service szolgáltatás volt. A 2009. június 8-án kelt megbízási szerződésben a megbízási díj az elnyert összeg 10%-a + a mindenkor törvényes áfa összeg volt, míg a 2009. október 1-jén létrejött megbízási szerződésben a megbízási díjat 50.000.000 forint + a mindenkor törvényes áfa összegű megbízási díjban határozták meg.

A felperes a 47/2008. (IV. 17.) FVM rendelet alapján mezőgazdasági termékek értéknövelése jogcímén 2009. november 30-án támogatási kérelmet nyújtott be az MVH Vidékfejlesztés Támogatások Igazgatóságához. A benyújtott kérelem alapján a 2010. december 23-án kelt 186/1901/22/21/2009. számú határozatban 374.333.859 forint támogatási összeget hagytak jóvá a felperes részére. Ebből az összegből az MVH Vidékfejlesztés Támogatások Igazgatósága a 2011. április 19-én hozott határozatával 5.564.500 forint, míg a felperes kérelmére 2012. július 10-én meghozott döntéssel 19.034.500 forint támogatási összeg kifizetését rendelte el.

A felperes az alperes részére a megbízási díjból 2011. január 25-én 7.500.000 forintot, 2011. március 11-én 6.000.000 forintot, 2011. április 21-én 7.500.000 forintot és 2011. május 24-én 5.560.000 forintot fizetett ki.

2012. május 21-én **J. T.** a felperes ügyvezetőjeként 5 darab teljesítési igazolást írt alá, amely alapján az alperes összesen 26.000.000 forint + áfa összegű számla kiállítására vált jogosulttá.

2012. május 22-én a felperes, mint adós és az alperes, mint hitelező kölcsönszerződést kötöttek és megállapodtak abban, hogy az alperes 33.020.000 forint kölcsönt nyújt a felperes részére legkésőbb 2012. május 30-áig. A szerződésben rögzítették, hogy a felperes a kölcsönszerződés aláírásával a 33.020.000 forint kölcsönösszeg felvételét elismeri. A kölcsönszerződés 3. pontjában állapodtak meg a felek a kölcsön összegének visszafizetéséről. A kölcsönszerződés végére kézírással az alábbiak kerültek: „A 33.020.000 forintot hiánytalanul átvettem, 2012. május 22.”, amit **J. T.** a felperesi ügyvezető írt alá.

A kölcsönszerződés aláírásának napján a peres felek ügyvezetői a ... bankfiókjában megjelentek, ahol **Sz. B.**, az alperes ügyvezetője átadott **J. T.**-nek 33.020.000 forintot. A bank által ezen a napon kiállított készpénz kifizetési bizonylat szerint 33.020.000 forint volt a kifizetendő összeg, amit **Sz. B.** vett ki a bankszámláról. Az alperes bankszámlájáról ezen készpénzfelvétellel kapcsolatban 79.248 forint készpénzfelvételi díj került levonásra.

A felperes teljesítési igazolása alapján az alperes a 2012. május 21-én kelt ... számú, bruttó 7.620.000 forint összegű, az A/1600 számú, bruttó 7.620.000 forint összegű, ... számú, bruttó 7.620.000 forint összegű, az ... számú, bruttó 6.350.000 forint összegű és az ... számú, bruttó 3.810.000 forint összegű számlákat 2012. május 25-én készpénzbefizetéssel egyenlítette ki, mindegyik alkalommal a befizető **J. T.**, a felperes törvényes képviselője volt.

A felperes az alperes részére 2012. augusztus 30-án 19.000.000 forintot fizetett meg a kölcsön törlesztéseként.

Az MVH Vidékfejlesztés Támogatások Igazgatósága a 2013. május 9-én kelt 168/1901/22/35/2009. iktatószámú határozatával megállapította, hogy a felperes 5.564.500 forintot és 19.034.500 forintot jogosulatlanul vett igénybe és ezen összegek késedelmi kamattal növelt visszafizetésére kötelezte. A felperesnek összesen 27.838.616 forintot kellett befizetnie az MVH Magyar Államkincstárnál vezetett számlájára.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2013. június 14-én benyújtott keresetében kérte annak megállapítását, hogy a 2012. május 22-én megkötött kölcsönszerződés érvénytelen, semmis szerződés; az alperes a 2009. október 1-jén megkötött megbízási szerződés teljesítés előtti megszűnésére tekintettel 19.000.000 forint megbízási díjnak megfelelő munkát nem végzett el, ezért a megbízási díjból jogalap nélküli gazdagodás jogcímén 19.000.000 forint visszafizetésére köteles; a fenti összegbe beszámítva az alperesnek járó 14.020.000 forint összeget kérte az alperest összesen 4.980.000 forint tőke és annak 2012. augusztus 30-ától a kifizetés napjáig számított jegybanki alapkamat kétszeres összegének megfizetésére kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a kölcsönszerződés aláírásakor a felperesnek nem állt szándékában kölcsönt felvenni és az alperesnek sem volt szándékában ténylegesen kölcsönt nyújtani. Az alperes a kölcsönszerződés aláírásával azt akarta elérni, hogy a 2009. október 1-jén aláírt megbízási keretszerződésben foglaltakra tekintettel megkötött külön szerződések alapján kiállítandó számláit kiegyenlítsenek tekinthesse, figyelemmel arra, hogy 2012. május 22-én 33.020.000 forint volt a ki

nem fizetett megbízási díj. Ugyanakkor állította, hogy az alperes a megbízási keretszerződésben meghatározott munkából a megbízási szerződés teljesítés előtti megszűnésére tekintettel 19.000.000 forint értékű munkát nem végzett el. A kölcsönszerződésen J. T. ügyvezető aláírta a 33.020.000 forint hiánytalan átvételét, ezt azonban a felperes egyösszegben készpénzben soha nem kapta meg. A jogalap nélküli gazdagodás körében előadta, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségére figyelemmel nincs olyan jogcím, amely alapján jogosult lenne az alperes a 19.000.000 forint megtartására, mivel a megbízási szerződés alapján sem jogosult az alperes a 19.000.000 forintra a díjcsökkentés miatt. Hangsúlyozta, hogy a perbeli esetben a válsággal is összefüggésben kényszerhelyzet alakult ki és csak azt akarta elérni, hogy arányos megbízási díj kerüljön megállapításra, amitől az alperes elzárkózott, ezért kölcsönszerződést kötöttek annak érdekében, hogy az alperesi számlákat kiegyenlíthesse. A felperes a megbízási szerződés alapján elvégzett munka megállapítása érdekében igazságügyi szakértő kirendelését indítványozta. Előadta, hogy az érvénytelen kölcsönszerződés alapján is el kell számolniuk egymással, a kölcsönszerződésben meghatározott 33.020.000 forintból 19.000.000 forintot visszafizetett az alperes részére, így a fennmaradó összeg 14.020.000 forint. Állította, hogy az alperes 19.000.000 forint értékű munkát a megbízási szerződés teljesítés előtti megszűnésére tekintettel nem végzett el, ezért a 19.000.000 forint és a 14.020.000 forint különbözete, azaz 4.980.000 forint visszafizetésére köteles.

A 2014. március 27-én tartott tárgyaláson a felperes a keresetét úgy tartotta fenn, hogy elsődlegesen a 2012. május 22-én megkötött kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte, másodlagosan a bíróság kötelezze az alperest 19.000.000 forint és annak 2012. augusztus 30-ától a kifizetés napjáig számított a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

A 2014. június 19-én tartott tárgyaláson a keresetét úgy módosította, hogy a bíróság kötelezze az alperest 19.000.000 forint és annak 2012. augusztus 30-ától a kifizetésig számított, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére, mert a kölcsönszerződés érvénytelen és az eredeti állapot helyreállítása körében az elszámolás alapján ezen összeg visszafizetésére köteles az alperes a részére. Mindemellett másodlagosan kérte az alperes kötelezését 4.980.000 forint és annak 2012. augusztus 30-ától a kifizetésig számított, a Ptk. 301. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére, mivel a beszámításra tekintettel ezen összeg maradt fenn abból, ami visszajár az alperesnek, tekintettel az arányos megbízási díjra.

Az alperes ezen a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a keresetváltoztatáshoz nem járul hozzá, erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján az ekkor előterjesztett keresetváltoztatást elutasította és tájékoztatta a peres feleket, hogy a bizonyítást a továbbiakban az előző tárgyalási határnapon rögzített kérelmek vonatkozásában, azaz a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása és e körben a 19.000.000 forint és járulékai megfizetése körében folytatja.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy a felek között 33.020.000 forintra kölcsönszerződés jött létre, a kölcsönt az alperes nyújtotta a felperes részére, a felek a visszafizetésben részletekben történő teljesítésben állapodtak meg. A ... fiókjában került sor a 33.020.000 forint pénzüsszeg felvételére, ahol a peres felek ügyvezetői voltak jelen. Az összeg hiánytalan átvételét a felperes ügyvezetője által aláírt kéziratos feljegyzés külön is tanúsítja, és a felperesi állítással szemben bankkivonat igazolja, hogy a fenti összeg ténylegesen kifizetésre került a felperes részére. A kölcsönszerződés valós tartalmát igazolja a szóbeli egyeztetés, valamint a 2012. május 17-i és május 21-i e-mailek. Hangsúlyozta, hogy az alperesnek valós szándékában állt a kölcsönszerződés megkötése, az nem színlelt szerződés,

mert az annak alapján kifizetett számlákból befolyt támogatásból és áfaösszegeből került volna visszafizetésre a kölcsön. Az alperes a felperessel egyezően adta elő, hogy 19.000.000 forintot a felperes az alperes részére megfizetett a kölcsöntartozásból. Véleménye szerint a felperes megbízási díj visszakövetelése iránti keresete alaptalan.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. szeptember 21-én kelt 29.G.43.273/2013/23. számú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 1.760.600 forint perköltséget, a Magyar Államnak külön felhívásra a felhívásban megjelölt módon és időben 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Határozata indokolása szerint a felperesnek a kölcsönszerződés semmisségére történő hivatkozására tekintettel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felek között létrejött kölcsönszerződés színlelt szerződés volt-e. Ezzel kapcsolatban a szerződés fő tartalmi elemeit és a szerződéskötési akaratot vette figyelembe. Megállapította, hogy a kölcsönszerződésben szerepel a kölcsönadott tőkeösszeg, annak lejáratí határideje és a visszafizetés feltételei. Az alperesi állítást támasztotta alá, hogy a bankszámlájáról 2012. május 22-én 33.020.000 forint készpénz kifizetés történt, továbbá, hogy ezen készpénzfelvétellel kapcsolatban 79.248 forint készpénzfelvételi díj került levonásra. Az a tény, hogy az alperes által a felperesnek kifizetett összegből még ugyanazon a napon kiegyenlítésre került 5 darab alperesi számla, azt erősíti, hogy a felperes az alperestől kapott 33.020.000 forintot felhasználta. Mindezek azt támasztják alá, hogy a felek szándéka az volt, hogy az alperes pénzt adjon kölcsön a felperes részére. Ennek nem mond ellent az sem, hogy az alperes a saját számláinak kiegyenlítése érdekében adott kölcsönt a felperesnek.

J. T. volt felperesi ügyvezető tanúvallomása alátámasztotta azt az alperesi állítást, hogy a kölcsön összege átadásra került és a felek szándéka a kölcsönszerződés megkötése volt. Ugyanezt erősítette meg **H. G.** tanúvallomásában is, aki azt is igazolta, hogy a felperesnek érdekében állt az alperesi számlák kiegyenlítése, mert csak ezt követően vehette igénybe a pályázati támogatás összegét és igényelhetette vissza az áfát. **Sz. B.** alperesi ügyvezető tanúvallomásában elmondta, hogy a kölcsön összegét felvette a bankfiókban, majd azt átadta **J. T.**nak.

Az elsőfokú bíróság **P. P.** tanúvallomásával szemben - aki nem volt a felperesi társaság törvényes képviselője - a felperes és az alperes törvényes képviselőjének egybehangzó vallomását fogadta el, amely szerint a felek között a kölcsönszerződés létrejött, a 33.020.000 forint kifizetésre került a felperes részére. Az alperesi állításokat támasztja alá az is, hogy a felek már korábban is kötöttek kölcsönszerződést.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a felperesnek az alperes fenyegetésére, kényszerhelyzetére vonatkozó hivatkozásait, mert az alperesnek az a magatartása, hogy a jogos vagy a jogosnak vélt igénye érvényesítésekor többször felhívta a felperest, valamint a jogszabályban rögzített lehetőséggel, a felszámolás kezdeményezésével élni kívánt és erre figyelmeztette a felperest, nem minősül fenyegetésnek, kényszerhelyzetnek.

Mindezekre tekintettel nem értékelte színlelt szerződésként a felek közötti kölcsönszerződést, mert a perben nem nyert bizonyítást, hogy a felek valós szándéka nem az volt, hogy az alperes 33.020.000 forintot bocsásson a felperes rendelkezésére és azt a felperes visszafizesse. Színlelt szerződés megállapítására csak akkor van lehetőség, ha kétoldalú színlelésről van szó, a felperes nem igazolta, hogy a felek a kölcsönszerződés megkötésével más szerződést kívántak leplezni.

A kölcsönszerződés alapján a felperesnek kötelezettsége volt a kölcsön visszafizetése, az alperesnek joga volt a kölcsönadott összeget visszakövetelni, ezért volt jogalapja a 19.000.000 forint átutalásának, mert érvényes kölcsönszerződés alapján került sor ezen összeg megfizetésre. Az MVH 186/1901/22/35/2009. számú határozatából az állapítható meg, hogy a felperes részére 19.034.500 forintot utaltak át, amely a kölcsönszerződés szerint a második részlet megfizetésének alapjául szolgált. A kölcsönszerződésben foglaltak alapján az alperes nem gazdagodott a felperes rovására, csak a korábban kölcsönadott összeg törlesztőrészllete került megfizetésre a szerződés szerint. Az

elsőfokú bíróság ezért azt állapította meg, hogy jogalap nélküli gazdagodás nem áll fenn az alperesi oldalon, mert szerződéses kapcsolat volt a felek között, érvényes kölcsönszerződés alapján került kifizetésre a 19.000.000 forint.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a megbízási díj arányos részének megállapítására vonatkozó keresetet elkésztetten nyújtotta be, ezért az e körben előterjesztett igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványnak az elsőfokú bíróság nem adott helyt.

A perben az alperes 2014. március 27-én terjesztette elő érdemi ellenkérelmét, vitatta a felperes keresetének jogalapját ésösszepszerűségét, ehhez képest a felperes keresetváltoztatást csak 2014. június 19-én terjesztett elő, azaz a Pp. 146/A. § (1) bekezdésében meghatározott 30 napon túl, ezért az elkészt.

Megjegyezte ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság, hogy a felek közötti megbízási szerződések alapján az alperesi teljesítés mértékétől függetlenül a teljes díj akkor is járt az alperesnek, ha a megbízási szerződés alapján ellátandó feladatait nem végezte el, amennyiben ennek oka a felperesi oldalon merült fel. A perben azt a felperes sem vitatta, hogy a pályázati támogatás visszavonására, a támogatási szerződés megszűnésére a felperes érdekkörében felmerült okból, a gazdasági válság felperesre gyakorolt hatása miatt került sor.

A felperes kereseti kérelmei alapján a legmagasabb pertárgyértéket 52.020.000 forintban határozta meg és ennek figyelembevételével állapította meg az alperes jogi képviselőjének a munkadíját.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását, egyben kérte a perköltség jelentős mértékű csökkentését, mivel a pertárgy értéke az ítéletben foglaltakkal ellentétben 30.020.000 forint.

Arra hivatkozott, hogy a felperesnek nem volt szándékában 2012. május 22-én kölcsönt felvenni, az alperesnek kölcsönt adni, az alperesnek a kölcsönszerződés aláíratásával az volt a célja, hogy a felé már kiállított számlái kifizetésre kerüljenek.

Továbbra is állította, hogy már az eredeti kereseti kérelmében is kérte a 2009. október 1-jén megkötött megbízási szerződés teljesítés előtti megszűnésére tekintettel a megbízási díj csökkentését 19.000.000 forinttal, mert az alperesnek nem kellett elvégeznie a projekt megvalósítása során 5 évig tartó after service és control service szolgáltatást, a kereseti kérelem e vonatkozásban nem lehetett elkészt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság köteles lett volna az igazságügyi szakértő kirendelése iránt előterjesztett bizonyítási indítványának helyt adni.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a felperesi ügyvezető és **H. G.** tanú az alperes azon állítását támasztották alá, amely szerint a peres felek között létrejött a kölcsönszerződés. Ezen túlmenően a kölcsön összegét, a kölcsön visszafizetésének a forrását, és annak feltételeit is tisztázták.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és megalapozott jogi indokolással utasította el a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére nincs ok, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el, és a bizonyítás kiegészítésére sincs szükség.

A Ptk. 207. § (5) bekezdésének a bírói gyakorlatban kialakult egységes értelmezése szerint színlelt

szerződés akkor valósul meg, ha mindkét félnek hiányzik az ügyletkötési akarata, vagy ha mindkét szerződő fél akarata más szerződés létrehozására irányul. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján - ahogy arról az elsőfokú bíróság két alkalommal tájékoztatta a felperest, és figyelmeztette annak jogkövetkezményére is - a szerződés színleltségét a felperesnek kellett bizonyítania, amely kötelezettségének azonban nem tudott eleget tenni. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság ítéletében megállapítottakon túlmenően a felperes által csatolt bankszámlakivonaton a tranzakció adatai és sorrendje is a kölcsönt támasztják alá, figyelemmel arra, hogy először a 33.020.000 forint készpénz kifizetésére került sor, majd levonták az ezután járó pénztári jutalékot, és ezt követte a felperes akkori ügyvezetőjének 5 alkalommal a készpénz befizetése és az ehhez kapcsolódó jutalék elszámolása.

Az eljárási szabályoknak megfelelően, helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes 2014. június 19-én előterjesztett keresetmódosítása elkésztett, figyelemmel arra, hogy a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján a felperes a keresetét az alperes érdemi ellenkérelmének előadását követő 30 napon belül változtathatja meg. Az alperes a 2014. március 27-én tartott tárgyaláson adta elő az érdemi ellenkérelmét, ezért a felperes csak 2014. április 26-ig változtathatta volna meg a keresetét, így a 2014. június 19-én előterjesztett keresetmódosítás elkésztett.

A felperes az eredeti keresetében valóban kérte az alperes kötelezését még 4.980.000 forint és késedelmi kamat megfizetésére is. A 2014. március 27-én előterjesztett keresetmódosításában ezt már nem tartotta fenn, csak a 2014. június 19-én - elkésztetten - előterjesztett keresetváltoztatásában kérte ismételten az alperest 4.980.000 forint és annak késedelmi kamatai megfizetésére is kötelezni. Annak ellenére, hogy az eredetileg előterjesztett keresetében a fenti összeg megfizetésére is kérte kötelezni az alperest, nem jelenti azt, hogy a visszavont, majd ismételten, de elkésztetten előterjesztett keresetmódosításnál ezt figyelembe lehet venni. Az elkésztetten előterjesztett keresetmódosításra tekintettel az elsőfokú bíróság az ahhoz kapcsolódó igazságügyi szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványt megalapozottan mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét is helyesen állapította meg 52.020.000 forintban.

A Pp. 25. § (1) bekezdése szerint, ha a felperes nem pénzbeli követelés iránt indított perben kijelenti, hogy a per tárgya helyett meghatározott tárgyat is elfogad, a per tárgyának értékét ennél magasabb összegben megállapítani nem lehet. Ugyanez áll arra az esetre is, ha a felperes vagylagosan kér pénzbeli marasztalást.

A Pp. 25. § (3) bekezdése szerint, ha egy vagy több felperes ugyanabban a keresetlevélben egy vagy több alperes ellen követeléseit érvényesíti, a pertárgy értékének megállapításánál az összes követelést össze kell adni.

A Pp. 25. § (1) bekezdése alapján a pertárgyértéket csak akkor lehetne megállapítani, ha a felperes a keresetét vagylagosan terjesztette volna elő. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetektől, keresetmódosításokból ez nem állapítható meg, a felperes a fellebbezésében maga sem hivatkozott erre.

A felperes a keresetét keresethalmazatban terjesztette elő, mert több követelést érvényesített az alperessel szemben. Tárgyi keresethalmazat esetén a Pp. 25. § (3) bekezdése alapján a követeléseket össze kell adni. Látszólagos keresethalmazatnál érvényesül az a szabály, hogy a pertárgy értékét csak egyszer, a nagyobb perértékű kereset alapján kell megállapítani.

A felperesnek a keresetmódosításokat követően elbírált keresete, amit a 2014. március 27-én tartott tárgyaláson előterjesztett, úgy szolt, hogy elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a 2012. május 29-én megkötött kölcsönszerződés érvénytelen. Ezt meghaladóan másodlagosan kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 19.000.000 forint és járulékai megfizetésére. A 2014. június 19-én tartott tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy két keresete van, valódi keresethalmazatban terjesztette elő. Mindez pedig azt jelenti, hogy a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapításánál a pertárgy érték 30.020.000 forint, a marasztalási keresetnél 19.000.000 forint, ami összesen 52.020.000 forint.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokai tekintettel - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült költségét megfizetnie. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára és az 52.020.000 forint pertárgyértékre tekintettel határozta meg.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére és illetékfeljegyzési jogára tekintettel kell a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési illetéket külön felhívásra megfizetnie az államnak.

Budapest, 2016. március 2.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő